AMINTIRI DE CRACIUN

Tradiția Crăciunului — e câteodată și prilej de amintiri. Vesele și triste. Le prețerim pe primele, fiindcă în definitiv o sărbătoare ca a nașterii Domnului cere sufletul deschis spre bucurie. Într'unul din anii trecuți chiar înainte de 1940, Humis revenise din Grecia după voiajul său de „plăcere". La terenul din Șplaiu, negrii serbau primul Crăciun. Sărbarea a durat până când se înnoptase și Dinu a ținut mult să meargă și el cu Moș Ajunul. S'a format un cor, s'a făcut o repetiție și s'a pornit. O casă, două, trei... Întâmplarea s'a petrecut însă abea la a patra. Se intră cu corul în casă și gazda, încântat de „armonia" vocilor, oferă câte un pahar de vin. Toate bune, dar corul era numeros și două sticle au fost prea puțin. Ceeace a făcut pe primitoarea gazdă să se ducă în cămară și să caute prin sticle. Doar, doar a mai rămas uitat într'una ceva vin. Fericit de reușită, se întoarce și umple ultimul pahar gol: al lui Humis.

— „Ei noroc, Sărbători fericite"

Paharele se golesc.

— Bun, zice unul.

— Excelent, confirmă un al doilea

Gazda e măgulită, dar așteaptă și părerea unui specialist. Și se adresează lui Humis:

— Cum îți se pare?

— Bun, foarte bun, declamă automat și politicos Dinu. Dar parcă e puțin cam... acru.

Mirare unanimă.

— Cum așa? Doar vinul este chiar dulceag...

Nedumerirea s'a spulberat însă repede. Din goană, gazda aduce sticla de... oțet.

*

La Krinzka, în Polonia, se găsea de Crăciunul lui 1937 echipa de hockey a Telefon-Clubului. Într'una din seri, Paul Anastasiu — conducătorul și căpitanul echipei — anunță lotul:

— Diseară sărbătorim Crăciunul la...

Și destinația era un bar de lux. Programul era în toiu, când bucureștenii și-au făcut intrarea. Cânta Jean Kiepura și urechile erau la... până Aplauzele respective au însoțit ultimele acorduri.

— Fleac, a spus Dron.

— Fleac a repetat și Dede Cosman

Și s'au suit pe scenă, oferind „pe gratis" un spectacol inedit.

Concluzia, Sau concluziile, fiindcă au fost trei: programul barului s'a suprimat, un baron „veritabil" a invitat acasă la... castel, întreaga echipă, iar matchul de a doua zi s'a amânat pentru... motive de ordin technic.

REPORTAGII

În timpul șederii la Paris

Ion Chiriac și Ion Popa se vor antrena în sala lui Sandu Ion

Un interview de Moș Ajun. 24 de ore din viața lui Medina. Chiriac atacă un titlu mondial. Popa despre pumnul lui Mihăilescu

Calea Moșilor 126...

O bodeguță în care abia dacă încap patru „semi-grei" și un proprietar simpatic: dublul campion național de box ION POPA.

Aci am poposit eri seară, împreună cu... triplul campion național ION CHIRIAC. Motivul vizitei: Popa anunțase că a primit din Franța, o revistă ilustrată în care **„24 ore din viața lui Medina"** sunt prezentate „în text și imagini".

Iată-ne, deci, pe toți trei aplecați asupra celor două pagini de revistă în care simpaticul „Theo" pozează obiectivului mai întâiu alături de o soție ce seamănă cu Simone Simon, apoi bărbierind un cetățean (N. R. — Medina e proprietarul unei frizerii), după aceea ascultând buletinul sportiv la radio ș. a. m. d.

LA ANTRENAMENT CU SANDU ION

Chiriac e mulțumit. Decе? Ne explică:

— Nu știam cum arată Medina, la față. Îl credeam ba așa, ba așa. Vedeli însă că seamănă ca două picături de apă cu Morabitto. Și de Morabitto nu mi-a fost teamă niciodată. După câte văd, e mai înalt ca mine. Nu-i nimic. Și Morabitto era mai înalt. Și Serpi la fel. Cu toate acestea, n'am fost învins.

— Ai tratat ceva în privința unui match cu Medina?

— Nu. După câte am fost informat, mai întâiu voi fi „încercat" în meciuri mai ușoare. Astfel, nu e exclus ca în primul match să am un adversar pe unul din frații Famechon, despre care am auzit numai lucruri bune. În această privință, însă, mă voiu bucura, în afară de sfaturile managerului Leclerc, și de cele ale vechiului meu rival Sandu Ion, care — aflându-se la Paris — cunoaște posibilitățile boxeurilor francezi. Și cred că, în timpul ședерei noastre la Paris, ne vom antrena în sala pe care aflu că Sandu Ion a deschis-o de curând.

UN MATCH PENTRU TITLUL MONDIAL

— Se vorbește și despre un match între tine și Jack Patterson, campionul mondial al categoriei muscă.

— Da, și acest match este în proiectele mele.

— Bine, dar mai poți face față greutate, limita acestei categorii?

— Da. Iarna e greu, dar vara fac categoria foarte ușor. Ori, după toate calculele, cu Patterson nu pot boxa decât în timpul verei viitoare.

DORINȚA LUI POPA

E rândul lui Popa să treacă prin „furcile" interogatorului:

— Tu ce proecte ai?

— Nici unul precis. Dar am o dorință: să văd Parisul și pe Cerdan. Și — fiindcă Cerdan se reîntoarce în Europa — cred că dorința îmi va fi împlinită. Repet, însă, o năzuință mai veche: aș vrea ca împreună cu noi să meargă la Paris și Ion Mihăilescu. Cred că pumnul său — pe care îl „cunoaște" destul de bine — ar produce ravagii printre „mijlocii" francezi.

— Pe când plecarea?

— Sperăm ca 1 Februarie să ne găsească pe malurile Senei.

În bodeguța din Calea Moșilor nu se mai poate sta. Clienții s'au strâns pe lângă noi, ascultând declarațiile celor două „vedete". La vitrină, trei copilași cântă străvechiul colind de Moș Ajun D-na Popa, se strecoară cu greutate prin mulțimea clienților și înmânează colindătorilor, covrigii... în bani! Dacă n'aveau cartelă...

PYKOMAR

ION POPA

IN EUROPA DE CRACIUN...

Ninge în Alpi și termometrul la Paris arată - 10 grade. — „Zvezda" 350 — „invazie" de cehi în Franța D. Churchill pleacă în Australia!

ANTICICLONUL siberian, care și-a purtat aerul polar peste țara noastră mai zilele trecute, a ajuns până la coastele Atlanticului, făcând termometrele din Paris să „cadă" la 10 grade, după ce pudrase copios Alpii, spre bucuria skiorilor din Elveția, Franța și Italia, aflați în stațiunile de sporturi de iarnă.

Nu vor fi campionate mondiale de sky în sezonul acesta, dar vor fi suplinite de întreceri de mare anvergură.

*

LA CHAMONIX se va desfășura din nou „Marea săptămână internațională", iar în concursul pentru „Pangl:a albă" va reuni ceva mai târziu la St. Moritz. Acestea au transformat în „șantier" stațiile dela Val d'Isère, Dibleret, Gstad și Cortina.

Franța mai are încă patru locuri în echipa sa națională dar și șapte valoroși candidați pentru ele. În Elveția, trei din campionii care erau și instructori, au renunțat la această profesie ca să poată lua parte la Olimpiada din 1948.

*

„ZVEZDA 350" este numele primei mașini sovietice de curse. Constructorii, inginerii Pelzer și Der Kovcki au realizat-o după datele cele mai moderne ale tehnicei. La primele încercări, mașina a atins 139 km. 500 pe oră, dar cei doi inginer o perfecționează acum pentru a o face să meargă și mai repede.

Tot în U.R.S.S., la Gorki, haltrofilii se vor întâlni în campionatele sovietice care vor aduce, desigur, noui recorduri, căci printre participanți se află: Novak Kutenko, Ambarsumian, ș. a.

*

SPORTIVII CEHOSLOVACI s'au hotărît parcă toți să își petreacă sărbătorile în Franța. Echipe de foot-ball: Bata-Zlin, Zabrowski, de basket ball „a Uncas, jucători de tennis și ping-pong vor evolua la Paris sau pe înburita Cală de Argint, ba unii vor trece chiar vis-a-vis în Algeria.

*

CAMPIONUL și recordmanul Franței la decatlon, Sprecher își va petrece primul Crăciun alături de proaspăta lui soție Mianney, campioană și ea pe 100 metri. Cum soția trebue să-și urmeze pretutindeni soțul organizatorii vor trebui ca la fiecare reuniune atletică la care va participa Sprecher, să adauge și o probă feminină pentru doamna.

IN ANGLIA, sportivii continuă să se ducă la foot-ball, rugby, dar și la hockey. Pentru moment sunt foarte afectați de a doua înfrângere suferită de echipa națională Joi trecută, din partea Australiei. Aceasta nu-i împiedică să fie spirituali. Ziarul de seară „Star" referindu-se la acest insucces, publică o caricatură reprezentând un consumator într'un bar, adresându-se chelnerului:

— Ar trebui să îl trimită repede pe Churchill în Australia să țină cricket-iștilor noștri un „discurs ionic", așa cum numai el știe".

Carnet festiv

Unele versiuni afirmă că pentru matchul internațional de ping-pong România — Cehoslovacia, federația noastră se gândește să închirieze sala... Aroi. E adevărat că un match internațional cere un cadru oarecum aparte. Se presupune de cele mai multe ori că spectatorii vor da năvală. Și nu ne-ar mira, dacă plecând dela această premiză, organizatorii nu vor pune megafoane și în stradă.

Se uită probabil că despre ping-pong, la noi se vorbește cam puțin...

Se spune, că pe lista unei caravane care intenționează să părăsească țara pentru un turneu oarecare, se află nouă jucători și... șapte oficiali. În rând nu ne-am mirat nici mulți, nici puțini. Ar fi fost inutil, fiindcă am găsit procedeul vechi, lipsit de originalitate deci și puțin just.

Nu? Nouă jucători și șapte oficiali.

Ar fi fost și mai just, dacă fiecare jucător avea oficialul său. Așa se vor produce nemulțumiri. Și e păcat. Pentru doui oficiali în plus?

Două formații feroviare, intenționează să joace în Ungaria de Crăciun și Anul Nou. Intenția — trebue să recunoaștem — nu-i de lepădat, iar realizarea ei ar putea fi chiar interesantă. Ne surprinde însă afirmația după care, cel puțin una dintre cele două formații, dorește să joace de Anul Nou.

De Crăciun, treacă-meargă
Dar de Anul Nou?
S'ar putea să piardă și-atunci să le meargă tot anul rău? E prudent? Și e recomandabil?

Slavă Domnului! Într'un domeniu unde lucrurile nu mergeau ca pe roate — în federația de box — a venit un nou președinte: d. Egizzio Massini. Acum pe d. Massini îl cunoaștem și ca dirijor. Sau mai ales ca dirijor de orchestră.

Dacă în box aduce baghete cu care să se bată în pupitru, totul e în regulă

Bănuim că d-nia sa nu va lăsa să.. scârție nici un „instrument"

La Cluj, în plină iarnă, sărituri de pe trambulină, cei evident că „bazin", se antrenează de zor, sărind chiar fără apă. E un mijloc original: cu plasă. Știrea e interesantă și ne amintește anecdote cu... Spitalul Central, unde un pacient oarecare încerca să se arunce dupe o trambulină:

— Ce faci? I-a avertizat un coleg de... suferință. Nu vezi că bazinul nu are apă?

— Ei și? Nici eu nu știu să să înot..

Evident, anecdota nu se potrivește tocmai bine cu antrenamentul dela Cluj. Ne temem însă ca nu cumva la unul dintre antrenamente să se uite... plasa

Federația maghiară de football cere — de data aceasta pe cale oficială, extrădarea lui Boldizar, Bodola, et Co.

Bănuim că federația nu va întârzia să răspundă cât se poate de favorabil și cât se poate de... urgent.

Numai să nu se răsgândească mai-nainte...

Prima urmare, în prima săptămână a anului viitor vom avea vreme frumoasă și mai ales căldurosă. Nu, nu am avut nici o legătură cu meteorologia. Informația noastră, care socotim că este exactă, se datorește vestii după care în această primă săptămână se vor disputa la București, campionatele de hockey.

Ori când se programează hockey la București, este firesc să înceapă dezghețul.

Curios!

D. Negrescu vorbește mai mult decât d-na Negrescu

și astfel aflăm de oferta lui Olimpique Marseille și de o eventuală deplasare în Anglia.

Femeile, le cunoaște toți, sunt guralive.

Constatarea, veche cât lumea, nu-mi aparține deci ca paternitate și, în consecință, nu-mi va atrage nici fulgere de mânie din partea vreunei cetitoare, neconvinsă de un adevăr verificat de la bietul strămoș Adam.

Femeile sunt guralive și.. pace.

Toujours curioasă situație, când ți-e lumea mai dragă și vrei, bunăoară, să speculezi această „calitate", te pomenești în fața unui mutism care ar face să pălească de gelozie chiar Sphinxul.

SPHINXUL ARE CONCURENȚA

D-na Aurora Negrescu, soția avocatului și jucătorului bucureștean Al. Negrescu, mi-a fost — zilele trecute — o interlocutoare plăcută.

Mai puțin bronzată ca astă-vară la Carmen Sylva dar cu același șirag de perle rânduit simetric în gură, interlocutoarea mea — mărturisesc — trebuia să mi-l finalizeze, așa cel puțin scontam, unele necunoscute în legătură cu ...a plecare în Franța a soțului ei. ...ția, susținută tot timpul, a ...t însă în momentul în care ginga- ...subiect urmărit a fost atins.

...interlocutoarea mea s'a învăluit în ...un mutism care dacă n'a fost desăvârșit nici mare ispravă nu mi-a permis.

„Nu știu... Par'că am auzit ceva... Pleacă în Franța? Credeți?... O să vorbiți cu „Sandu"...

Și cu asta basta, până subiectul a căpătat altă „culoare", în care d-na Aurora Negrescu a putut deveni — și bine-i șade! — demnă fiică a Evei.

INTERVINE NEGRESCU

Cum situația trebuia de lămurit, am decis să iau taurul de coarne și să discut cu „eroul" principal.

O înțelegere telefonică, o vizită punctuală a lui Negrescu, câteva minute de introducere și.. destăinuirea a venit prompt, fără nici o greutate.

„E drept că sunt pe cale să-mi aranjez plecarea în Franța, unde vreau să-mi iau doctoratul în drept.

Intenționez este de dată mai veche, dar a trebuit să sufere întârzieri, provocate de anii războiului.

Unde aș vrea să plec?

La Paris și.. apoi voiu mai vedea.

Firește că în această plecare, dacă mi va fi posibilă, sportul ocupă și el

NEGRESCU

un capitol important.

Foot-ballul a fost pentru mine o pasiune, dar și un mijloc de a-mi face studiile, neființd fecior de bani gata.

Astăzi când pentru mine se pune din nou, problema învățăturii sigur că tot la ajutorul sportului voi apela — poate pentru ultima oară — pentru mâna de sprijin necesară".

DOUA CLUBURI PARIZIENE DE PRIM RANG

Stabilită, definitiv, intenția plecării am putut discuta cu Negrescu și unele amănunte așteptate, desigur, cu curiozitate de numeroșii simpatizanți ai excelentului jucător.

Și anume: unde va activa Negrescu în Franța?

Să-l ascultăm pe internaționalul nostru:

„Precis n'aș putea spune sub culorile cărui club francez voiu juca.

Dorința mea este să optez pentru Racing Club Paris sau Stade Française, care au echipe de mare suprafață cu numeroși jucători străini de prim rang.

Am și o ofertă pozitivă, care aparține — deasemenea — unei echipe din prima ligă: Olympique Marseille.

Aci mi se oferă un angajament tentant. Dar nu știu dacă studiile mele, care formează principalul obiectiv al deplasării îmi va permite să mă stabilesc la Marsilia.

O SCURTA VIZITA LA LONDRA

Antrenat pe panta mărturisirilor, Negrescu n'a mai așteptat nici o întrebare să continue de spus toate câte le avea:

„Tot pentru specializarea studiilor mele aș vrea să mă reped, pentru câteva luni în Anglia unde aș putea învăța unele lucruri noui în artă antrenamentului. Căci e necesar să știi că și în Franța și în Anglia mă voiu strădui să învăț, să contactul cu profesioniștii străini, elemente folositoare sportului nostru, cărula îi voiu pune la dispoziție oricând — nu ca profesionist — cunoștințele mele, dacă vor fi considerate utile".

Negrescu, cum vedeți, rămâne același exemplar de rassă cu care foot-ballul nostru se va putea mândri oricând.

Ori unde va pleca va fi același excelent plenipotențiar al soccerului indigen, gata să răsfrângă asupra țării și sportului care l-a răsfățat întreaga lui dragoste și dorință de bine.

Ceeace, cu exemplele din ultima vreme, să recunoașteți, nu e chiar puțin.

BUCUR BERCEANU

Sadowski pe lista neagră

(Urmare din pag. I-a)

cele mai negre. Echipa, care l-a răsfățat într'un trecut nu prea depărtat numai cu performanțe majore, și-a permis sumedenie de slăbiciuni, independente de valoarea ei.

Și totuși, interlocutorul nostru a fost mai larg cu laudele și mai sgârcit cu critica:

„Satisfacție completă mi-au dat Ștefan Ionescu, Novac și Torjoc, care și-au câștigat și stima mea. Cea mai mare desamăgire mi-a produs-o Șiclovan, deși în matchuri s'a străduit să joace cât mai bine. Pentru un sportiv asta însă nu e totul așa că... aprecierea rămâne intactă cum inițial vi-am comunicat-o".

Curioasă și această declarație.

Nici un cuvânt de Simatoc, Fabian II, Marian, etc., care siguri au făcut să înflorească ghioceii timpurii la tâmplele negre ale președintelui lor.

Conducătorul efectiv al ceferiștilor bucureșteni, d. Emil Dobrescu, a fost precis în declarații, evitând ocolurile și neavând — probabil — de menajat nici o susceptibilitate ne-a spus:

„Mari, care a fost cel mai bun jucător al nostru întreg sezonul, mi-a procurat satisfacție completă. În schimb, Sadowsky a însemnat o cruntă desamăgire pentru mine, primind goaluri care le putea apăra".

O fi și Sadowski de aceeași părere? Păcat că prezenta anchetă nu-i poate cuprinde și răspunsul lui.

Pentru Juventus, întrebarea noastră a fost adresată d-lui Lazăr Goldștein, unul din conducătorii cărula Juventus îi datorează bună parte din succesele strălucite ale trecutei stagiuni.

Răspunsul d-sale, mărturisim, a păstrat „linia de conduită" a grupării:

„Succesele din toamnă sunt cea mai vie mărturie că toți jucătorii ne-au procurat satisfacții. Toți au corespuns și ca jucători și ca funcționari. Adică exact ceeace urmărim în activitatea noastră".

Vedeți, deci, că și Flamaropol se bucură de aprecieri bune, deși nu-i un secret pentru nimeni că până la matchul cu C. F. R. a jucat... să dai și să fugi!

Deh! Așa-i când aprecierile se fac ... cu toptanul.

O BASKET-BALLISTA DISTRATA

NU NUMAI la football se poate marca în contra propriei echipe dar chiar și la basket-ball. Se întâmplă mai rar, aici, dar se întâmplă totuși. Iată Phillipa Rodriguez, (dealtfel o talentată jucătoare) dela Stade Féminin d'Aubervilliers s'a pomenit deodată singură, cu mingea, sub panoul său, în timp ce juca cu Femina-Sports.

Fără să ezite, a driblat scurt și... hop, într'o detentă clasică, marcat un coș superb contra echipei ei.

Exclamațiile suporterilor au făcut-o să-și dea seama îndată de greșeala pe care o făcuse.

Rușinată, ea a întors spre managerul echipei, o privire umilă, consternată... care s'a luminat însă repede... căci managerul echipei care este și logodnicul ei îi iertase cu un surâs tandru... nexplicabila neatenție.

Tommy și... Tommy

THOMAS FINNEY, succesorul lui Matthews în postul de extrem dreapta al echipei naționale a Angliei, și-a început cariera de foot-ballist încă de pe băncile școalei

Pe atunci, însă, Tommy era inter stânga în echipa liceului post pe care și-l disputa cu un coleg al său Thomas Hougui.

Cu ocazia finalei unei competiții școlare Tommy Hough a fost preferat lui Tinney pentru că susținuse și un match internațional.

De-atunci Finney a renunțat la postul de inter stânga trecând tocmai pe cealaltă extremă a atacului Azi el este extrem dreapta al lui Prestan și al echipei naționale.

Tommy Hough continuă și el să joace dar la Barrow o echipă din Divizia III-a.

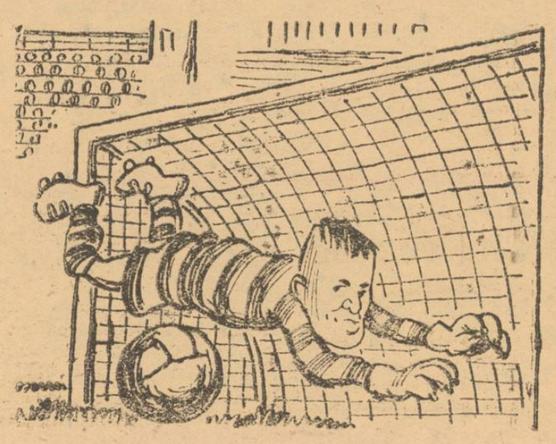

Homici „tigrul" cum l-au botezat englezii, după primul match dela Londra.

Am devenit tigru la Londra

de ALEXEI HOMICI

După înapoierea din turneul pe care l-au întreprins anul trecut în Anglia, jucătorii clubului Dinamo-Moscova și-au publicat impresiile într'un volum intitulat „19-9" (goalurile date și primite) care a cunoscut un deosebit succes în Uniunea Sovietică. De-altfel, după câte suntem informați, volumul acesta va apare în curând la Londra în traducere engleză.

De aici am extras interesantele impresii ale portarului Alexei Homici, unul din principalii eroi ai matchului Chelsea—Dinamo. Homici care are numai 25 ani și a fost onorat cu ordinul de Maestru de sport al U.R.S.S. după acest strălucit turneu și — după cum veți putea constata — este nu numai un bun footballist și hockeyst dar și un talentat povestitor.

Numai un jucător din echipa Dinamo — Moscova care a evoluat în Noembrie 1945 în Anglia avea într'adevăr o mai mare experiență în întâlniri internaționale de foot-ball. Acesta era căpitanul nostru: Mihail Semiciasnăi. Totuși nici el au văzuse însă pe englezi jucând foot-ball. Singurul dela Dinamo care mai jucase împotriva englezilor eram — din întâmplare — eu, portarul. Deși nu i-am întâlnit în Patria foot-ballului ci eram totuși reprezentanți ai foot-ballului englez. I-am înfruntat în matchurile pentru „Cupa Șahului" la Teheren în 1944.

S'au scurs însă doi ani între jocurile dela Teheran și matchul nostru dela Londra. Între timp aveam să joc un sezon cu echipa care a devenit campioană a Uniunii Sovietice. În cele douăzeci de matchuri ale mele la Dinamo am primit numai 12 goaluri. Dar ce portar poate rămâne nepăsător chiar atunci când i-a fost marcat chiar un singur goal? Scorul ideal „la zero" îi stă mereu în minte.

Îndată ce am ajuns la Londra am vrut, ca și ceilalți dintre noi, să văd pe englezi jucând. Care este calitatea jocului lor? Cât de periculoși sunt înaintașii? Cum or să mă poată surprinde când mă voi găsi în fața lor pentru prima oară? Obișnuesc să înscrie în forță sau folosesc tactici subtile?

Pe mine mă interesa jocul de echipă al înaintașilor englezi, pasele lor, șuturile lor. Voiam să văd pe faimoșii goal-getteri trăgând la poartă și să fac cunoștință cu celebritățile britanice.

Și iată-ne, așa dar, la matchul Chelsea — Birmingham! Este Sâmbătă după masă. Tribunele sunt pline. Spectatorii au diferite mijloace ca să-și manifeste satisfacția sau nemulțumirea. Strigă și fluieră. Cântă. Repetă fraze în cor. Întrebuințează și pârâitori pe care îe cumpără la intrarea în Stadion.

Echipa Dinamo-ului după ce se dă jos din autobuzul ei roșu își face drum spre tribună. Numeroși spectatori ne recunosc. Ziarele publicaseră cu multe zile mai înainte fotografii ale echipei noastre, descriseseră jocurile noastre de antrenament, prezentaseră pe fiecare jucător în parte. După primul nostru antrenament, ziarele mi-au spus „Tigrul".

Lawton este înalt și slab, se mișcă repede și este totdauna periculos pentru că poate șuta puternic aproape din orice unghiu. Este un excelent dirijor de atac, o „prima donna" tipică. Întreaga echipă joacă pentru el și îi creiază ocazii. Lawton aleargă bine și sare ca un tigru; obișnuește să scoată mingea cu capul din mâna oricărui portar. Vai de portarul care se zăpăcește chiar pentru o clipă atunci când îl are în față pe Lawton! Îi scoate mingea din mâini și trimite în plasă. Regulamentul englez permite ca portarul să fie atacat în felul acesta. În țara noastră însă un asemenea procedeu este penalizat.

Mișcările lui Lawton sunt libere, dacă nu chiar teatrale. Operatorii cinematografici îl urmăresc prestidigitând. L-am văzut pe Lawton trăgând.

Lawton nu i-a contrazis pe specialiști nici în matchul nostru: a înscris de două ori. Un goal a fost marcat cu capul la un corner iar celalt, după o frumoasă cursă cu o lovitură ușoară dar plasată, în colțul din stânga al porții. Au fost două capodopere în genul lor. Într'adevăr sarcina mea n'a fost prea ușoară Am tăcut, de-altfel, toți în timpul drumului, cu familiarul autobuz roșu, până la stadion. Eu aveam cu mine o sticlă pe care o pun deobiceiu în spatele porții când timpul este uscat. Sticla mea a atras imediat atenția spectatorilor, și a fost subiectul a multe discuții și presupuneri. 15 minute înainte de match am făcut exerciții de mlădiere. Eu voiam să reîn atmosfera unui joc international pe iarba verde a unui stadion englez. A urmat fluerul arbitrului. Jocul începea!

Cum am primit primele două goaluri? Primul a fost așa: Lawton a tras tare la poartă. Am prins mingea; Lawton mi-a smuls-o literalmente din mână iar Goulden a trimis-o într'un colț al porții fără ca eu s'o mai pot ajunge. Cel de-al doilea s'a produs pe neașteptate în timpul unei învălmășeli la poartă; mingea a fost lovită de mai mulți jucători și apoi a ricoșat în goal.

Imi vine greu să uit un incident care a avut loc când scorul era de 2-0 pentru adversari. Lawton depășindu-l pe Semiciasnăi ajunge cu mingea singur în spațiul de pedeapsă. Fundașii veneau după el dar nici unul nu-l mai putea ajunge. În curând avea să tragă. Dar unde? Rutinatul Lawton nu-și trădează intențiile. Mișcările lui sunt înșelătoare. Parcă ar striga la mine: **„Hei, tigrule, fi atent! Privește cum îți înscriu încă unul!"** Nu mai vedeam nimic altceva decât mișcările mingii și ale picioarelor lui Lawton. Apoi o mișcare imperceptibilă, precisă ca bătaia ceasornicului. Mingea părăsea piciorul lui chiar în momentul în care Semiciasnăi reușise să-l ajungă din urmă. Ca o ghiulea de tun mingea se îndrepta spre partea dreaptă la vre-o 40 de cm. înălțime dela pământ, chiar pe lângă bară. Am reușit! Mingea se afla acum în mâinile mele. O aduc la la piept și degajez. Jocul continuă. Din tribune se aud aplauze prelungi și și sgomot de „pârâitori". Scorul rămâne 2:0

Mai e nevoie să vă spun cum ne simțeam cu acest 2:0 împotriva noastră?

Cu toate acestea, la reluare, jocul a început să ne fie mai favorabil. Deodată aud în spatele porții mai multe voci strigând: **„Homici — whisky, Homici — whisky"**. La început nu mi-am dat seama despre ce este vorba dar am ne în spatele porții ca să vadă ce am în sticlă. Se pare că făcuseră chiar pariuri importante că și sticlaa și eu conțineam whisky și că beau din când în când din ea ca să joc curajos, ca un tigru. Vă închipuiți ce surprinși au fost când au aflat că sticla mea nu conține altceva decât apă. Am turnat din ea și pe mânuși ca să pot prinde mingea mai ușor. Dacă aș fi avut un vas lângă poartă mi-aș fi udat acolo mănușile și, poate, n'aș fi adus sticla.

Puțin înainte de sfârșit, după ce noi egalaserăm, Lawton ne-a mai marcat un goal. Am sărit după minge chiar în picioarele lui dar era prea greu pentru mine. Radikevski care trecuse în poartă a respins-o. Lawton a reușit totuși să o ajungă cu capul și cu îndemânarea unui acrobat profesionist a depus'o, ușor în plasă.

Am fost în stare să egalăm și am părăsi terenul satisfăcuți cu acest rezultat despre care s'a scris și s'a discutat atât de mult la vremea sa.

Noi ne vom aminti mereu că acesta a fost primul nostru joc în Anglia și că un draw în fața unui adversar puternic nu este un succes de neluat în seamă.

John Harris, căpitanul echipei Chelsea spunea despre aportul meu în joc:

„Două din shooturile lui Lawton nu ar fi fost salvate de nici-un alt portar, dar Homici a reușit datorită salturilor lui de tigru".